

ondt, for politik er jo at prioritere og at ville. Men derfor køber jeg heller ikke den argumentation, den socialdemokratiske skatteminister også har været inde på i nogle andre drøftelser, vi har haft med partiets ordfører: at man ikke har lov til at lette på trykket nogle steder, samtidig med at man vil skære ned på nogle andre områder.

Selvfølger kan man gøre det, og selvfølgelig kan man lave nogle skattelettelser, som vi havde i vores finanslovsoplæg, og tro på, at de vil få en dynamisk effekt, medføre mere aktivitet, bringe flere i job, osv. osv. Men den socialdemokratiske mølle med, at man skal hive nogle flere penge ind i kassen, for at der kan blive ligevægt, tror vi ikke på.

Vi tror på, at man kan spare nogle steder, men at man også bliver nødt til at bruge nogle penge andre steder. Eksempelvis lagde vi i vores finanslovsforslag op til, at der skulle bruges nogle flere penge på sundhedssektoren og uddannelsessektoren. Men vi ville også spare, f.eks. på dagpengeområdet, så vi har konkrete besparelser med i vores forslag som en hel selvfølgelighed.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes altså, det er utrolig fascinerende at høre den konservative ordfører stå her og på sin ansvarlige facon reklamere for underbudgettering på de offentlige udgifter.

Der er en dynamisk effekt, som hr. Brian Mikkelsen siger, og derfor kan vi ved at underbudgettere – altså ved at dele flere penge ud, end vi får ind – nærmest få overskud. Der er mig bekendt ingen steder i verden, den filosofi har virket. De steder, hvor man har prøvet den, nemlig i England og USA, har man fået de største budgetunderskud, der er set i mands minde, og derfor er det utroligt, at De Konservative kan slippe godt fra at gå rundt og prædike balance på de offentlige udgifter, og at vi skal nedbringe gælden, når man den ene gang efter den anden foreslår – for nu at citere hr. Brian Mikkelsens eget udtryk – at pengene ikke bare skal fosse ud. Nej, de skal fosse for fuldt drøn ud af kassen!

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Det er derfor, der er brug for en borgerlig regering, så vi kan få stoppet den der udfosning af de offentlige midler. Der er eksempler på, at der selvfølgelig er en dynamisk effekt af skattelettelserne.

Lad os tage det meget berømte forlig, vi lavede om cd'erne for halvandet år siden, hvor et flertal uden om regeringen besluttede at fjerne denne her fuldstændig urimelige punktafgift på cd'ere. Hvad skete der? Salget af cd'ere eksploderede med 35 pct., og der kom over 100 mio. kr. ekstra i statskassen.

Lad os tage sagen omkring parfumeafgift. Da man fjernede parfumeafgiften, så det blev billigere at købe for den almindelige forbruger, steg salget af parfumevarer herhjemme med 65 pct. Så selvfølgelig er der en effekt i at sætte skatte trykket ned.

Der er den amerikanske økonom Laffer – det kender hr. Jacob Buksti selvfølgelig alt til – som har en meget berømt kurve, Lafferkurven, som viser, at når man når et vist mætningspunkt, så vil skatteindtægterne falde. Det er ikke noget, vi sådan argumenterer meget for i Det Konservative Folkeparti, men vi synes altså, der er en grænse for, hvor højt skattetrykket kan være i Danmark. Det kan vi også se af det meget sorte arbejde.

Hvis man sætte skattetrykket ned, er der ikke nogen tvivl om, at der ville være mindre sort arbejde, men tingene skal hænge sammen, og det er også derfor, vi anviser den ene besparelse efter den anden. Vi havde milliardbesparelser i vores finanslovsoplæg.

Formanden:

Var det en bemærkning, hr. Kim Behnke, til hr. Brian Mikkelsen?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg vil gerne høre, om ikke hr. Brian Mikkelsen kan bekræfte, at man i New Zealand har opnået lige præcis den fornuftige samfundsudvikling, at man har nedsat de store offentlige tilskud, man har reduceret den offentlige sektor, man har nedsat skatterne til under en tredjedel af, hvad de var før, og man har opnået at få et samfund i økonomisk vækst. Det er altså et samfund, hvor der bor næsten lige så mange mennesker som i Danmark.

Det er godt nok omme på den anden side af Jorden, men deromme er det endda minsandten socialdemokrater, der tog initiativet. De indså, at den velfærdsgren, de blev ved med at sidde og fede sig selv op på, altså var ved at knække, og derfor var man nødt til at gå på slankekur, og så har man så til gengæld den fornøjelse, at man fortsat kan sidde på velfærdsgrenen og have et fornuftigt liv.